

Applemore Bay-serie – deel 3

Midzomer Roman in Applemore

RACHAEL LUCAS

Midzomer in Applemore

Lees ook van Rachael Lucas bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Applemore-serie:

Het winterhuisje in Applemore

Lentebloemen in Applemore

Voor Elise

Hoofdstuk 1

Charlotte Fraser, die nog nooit ergens de brui aan had gegeven, stond tegen de zware houten deur van The Old Officer's Club geleund. Het kon haar niets schelen dat het regenwater uit een lekkende dakgoot drupte en op het dure zwarte jurkje spetterde dat ze die ochtend had gekocht, of dat haar perfect geföhnde kapsel op het punt stond verpest te worden. Het maakte haar niets uit dat ze haar jas aan een haakje in de garderobe had laten hangen. Het enige wat ze wel wist, was dat ze voor geen goud terugging naar de St. George-vergaderzaal, waar op dat moment de eigenaar van melkveehouderij Happy Holstein als Vernieuwer van het jaar de Schotse Toerismeprijs in ontvangst nam voor zijn boerenmilkshake-verkoopautomaat.

Ze had heus geen hekel aan koeien, of aan melkveehouders wat dat betreft. Ze was op het platteland opgegroeid, omringd door beide. Maar ze had de plechtigheid een uur lang uitgezeten, met een beleefde glimlach op haar gezicht geplakt, en op de juiste momenten geklapt toen de winnaars bekend werden gemaakt. Ze had een passende gezichtsuitdrukking aangenomen – dankbaar dat ze genomineerd was, net als een genomineerde voor de Oscars – toen haar bloeiende vakantiehuisverhuurbedrijf Applemore Cottages tweede was geworden in de categorie vakantieverhuur. Tij-

dens de pauze van de prijsuitreiking had ze vriendelijk een praatje gemaakt met diverse mensen, van wie niemand iets interessants te melden had. Ze had om zich heen gekeken naar de groepjes mensen, allemaal met een glas in hun hand en verkrampde wangen van het veel te lang glimlachen. Toen sloeg ze haar gin-tonic, zonder prik maar met smeltende ijsklontjes, achterover en maakte zich op om terug naar haar zitplaats te gaan voor de tweede helft van het evenement.

De microfoon op het podium werd opnieuw aanzet en zong piepend rond. De achtergrondslide veranderde van een algemene stockfoto van een Schotse hooglander tussen de heideplanten naar het gelikte en exclusief ogende logo van Barton Granger, de zakelijke sponsors van het evenement. Hun tafel was Charlotte opgevallen toen ze naar de bar liep – drie mannen die hun zakelijke lijstje afvinkten, strak in het perfect op maat gemaakte pak. Ze namen flink wat ruimte in beslag met hun stoelen naar achteren geschoven en hun benen wijd, waarmee ze op hun gemak hun mannelijke dominantie tentoonspreidden. Waar alle anderen twee doorsnee flessen rode en witte *vin ordinaire* midden op tafel hadden staan, hadden zij drie flessen champagne en een bloemstuk dat er nogal duur uitzag. Op het moment dat ze zich achter hen langs wrong, stond een van de mannen in pak op en schoof zijn stoel met de hoge rugleuning hard over de glanzende houten vloer naar achteren, keihard tegen haar knie aan. Charlotte slaakte een gillette van de pijn.

‘Sorry, ik had je niet gezien.’ De dader keek over zijn duur aangeklede schouder achterom naar Charlotte en haar adem stokte, want hij viel hier totaal uit de toon – lang, met een ietwat slordige donkere pony die op zijn zongebruinde

voorhoofd viel. Ze probeerde rustig te blijven.

‘Geeft niet.’ De woorden klonken als een zacht gepiep.

Zijn mondhoecken krulden lichtjes op en hij hield haar blik even vast. Zijn ogen waren intens donkerbruin en keken haar aan met een ondeugende fonkeling, alsof de eigenaar op kattenkwaad uit was. Haar hart beukte tegen haar ribben en ze liep met gebogen hoofd verder, terwijl ze zich verzette tegen de aandrang om zich om te draaien en hem nogmaals aan te kijken, gewoon om te zien of hij echt zo knap was als ze dacht.

Ze ging met tegenzin weer aan haar tafel zitten, naast de blozende man uit Aberdeen. Zijn vlinderdas hing nu ietsje scheef en zijn jasje trok onder de armen.

‘Glasje rood, mevrouw?’ Hij glimlachte verlekkerd en liet daarmee een stukje groen zien dat tussen zijn tanden zat. Zijn adem meurde naar knoflook en hij schoof zijn stoel een klein stukje naar die van haar toe zodat zijn bovenbeen tegen het hare wreef. Charlotte zette haar stoel opzij in een poging aan hem te ontsnappen. Hij was tijdens de pauze volop aan de borrelhapjes geslagen en toen hij naar haar toe boog om haar een drankje aan te geven, verschoof zijn stoel opnieuw haar kant op. Ze ging verzitten, hield haar achterwerk schuin. Als ze zo doorging zat ze binnen de kortste keren op schoot bij de man links van haar, en dat zou heel wat extra problemen met zich mee kunnen brengen. De man links van haar draaide zich om en wilde iets zeggen. Toen drong het ineens tot haar door. Dit bedoelden mensen dus níét wanneer ze zeiden dat er aan de rand van je comfortzone allerlei geweldige dingen gebeurden. Dit was dus níét de spanning opzoeken.

‘Wat fijn dat jullie hier allemaal zijn,’ klonk een stem vanaf het podium op het moment dat ze overschakelde naar de vluchtmodus. Als ze nu niet de benen nam, zou ze de rest van het evenement moeten uitzitten. Ze hoefde alleen maar te doen alsof ze een dringend telefoontje kreeg of iets dergelijks. Ze haalde haar telefoon uit haar handtas en tikte theatraal met een doodsbenauwde blik op het scherm, waarna ze haar stoel naar achteren schoof om van het toneel te verdwijnen.

‘Waar ga je heen?’ De blozende man keek ontzet.

‘Moet even bellen,’ fluisterde ze en ze plakte een uitdrukking op haar gezicht waarvan ze hoopte dat het de gulden middenweg was tussen paniekerig en verontschuldigend. Ze hoefde zich alleen een weg van de ene kant van de zaal naar de andere te banen, want achter de enorme houten deuren lonkte de vrijheid.

‘Sorry,’ mompelde ze, terwijl ze stoelen ontweek en het afkeurende gemurmel probeerde te negeren. ‘Sorry, hoor,’ zei ze opnieuw en ze zwaaide met haar telefoon en trok een gezicht alsof haar mobiel een of andere vrijbrief was.

Een beveiligder zag haar tussen de tafels door zigzaggen. Hij knikte met zijn hoofd opzij naar de deur, knipoogde samenzweerderig en stapte discreet aan de kant, terwijl hij de klink vastpakte alsof hij klaarstond om haar op het allerlaatste moment erdoorheen te duwen. Er klonk een lachsalvo en ze voelde haar wangen branden, zich ervan bewust dat de mensen aan de tafel voor haar zich half hadden omgedraaid zodat ze haar konden aankijken.

‘Volgens mij heb ik een nieuwe speechschrijver nodig.’

Ze bleef stokstijf staan en haar ogen werden naar het

podium getrokken, waar ze wist – vrijwel voordat ze hem zag – dat niemand minder dan de knapperd in het pak die haar daarstraks met zijn stoel om de oren had geslagen, de spreker was. Zijn donkere ogen fixeerden zich op haar. Hij trok een wenkbrauw op, en ze ving een glimp op van een vluchtige grijns die aan zijn lippen trok, waarna ze haar hoofd boog, tussen de laatste twee tafels door dook en de deur uit vloog.

Toen ze die ochtend Applemore verliet, het kleine dorpje in de Highlands waar ze woonde, was ze niet van plan geweest de plechtigheid vroegtijdig en stiekem te verlaten. Als ze dat wél van plan was geweest, zou ze a) eraan hebben gedacht haar jas mee te nemen en b) tijdens de pauze vertrokken zijn en niet terwijl de knapste man in de zaal een keynotespeech hield.

Toen de nominatie voor Applemore Cottages op de mat viel, was ze als eerste instinctief aan tafel gaan zitten en had ze een lijst gemaakt van alles wat ze moest doen, want met een lijst weet je waar je aan toe bent. Als tweede had ze een lichte paniekaanval gekregen over wat ze moest aantrekken, want ze was al zo lang het dorp en zijn omgeving niet uit geweest, dat haar gebruikelijke garderobe alleen bestond uit spijkerbroeken (’s zomers hoogwater met teenslippers, ’s winters lang met afgedragen Dubarry-laarzen) en een lekker zittend overhemd (’s zomers de mouwen opgestroopt, ’s winters de mouwen naar beneden gerold en met een gilet).

‘Dus even voor de duidelijkheid,’ had haar rechterhand

Fiona gezegd. Ze zaten in de koffiecorder van Boerderijwinkel Applemore, en Fiona had bedachtzaam een vinger onder haar kin gelegd en Charlotte taxerend in zich opgenomen. ‘We hebben een to-dolijst, een to-dolijst voor het geval het misgaat, een to-dolijst voor het geval ik door de eerste to-dolijst heen ben, en een lijst met mensen om te bellen voor het geval er iets kapotgaat.’

Ze had een stukje croissant afgescheurd en keek er be-wonderend naar, waarna ze het in haar mond stopte. Krui-melige vlokken vielen op haar trui en Charlottes handen jeukten om ze eraf te vegen. Fiona was zich nergens van bewust en at verder.

‘Wat wil je daarmee zeggen?’ Charlotte keek haar strak aan, stopte haar haar achter haar oren en hief haar kin op.

‘Dit weet ik allemaal al. Je bent een controlfreak en hoogstwaarschijnlijk een psychopaat. Ik gok dat als we zo’n onlinequiz deden, je zo’n vijftienprocent zou scoren.’ Fiona kiepte suiker in haar kopje koffie, roerde en likte gedachteloos de lepel af. Ze haalde een hand door haar kortgeknipte, peper-en-zoutkleurige haar, zodat het rechtoreind stond. De met de hand gemaakte zilveren ring om haar vinger glinsterde in een smal winters zonnestraaltje.

‘Jij bent geobsedeerd door onlinequizen.’ Aan de andere kant van de winkel ving Charlotte een glimp op van haar zus Beth met haar armen vol wilgenmanden die ze had meegenomen om een van de schappen opnieuw mee te vullen. ‘Er is niks mis met gestructureerd zijn.’

Beth wiebelde haar wenkbrauwen op en neer ter begroeting en dook toen achter in de winkel het magazijntje in.

‘Jij bent niet gestructureerd, je bent een mierenneuker.’

‘Zou je denken?’

‘Ja, dat weet ik wel zeker. Mel helpt me met de wisseldag en we hebben alles onder controle.’ Mel was Fiona’s vriendin, een kunstenares die kleine aquarellen van het prachtige landschap van de Highlands schilderde. Als het tijdens het hoogseizoen erg druk werd, hielp ze vaak een handje mee met de huisjes.

Charlotte wierp een blik naar buiten en keek naar de uitgestrekte weilanden die glooiend naar het dennenbos afliepen. Ze had zich uit de naad gewerkt, niet alleen zakelijk gezien, maar had ook haar mouwen opgestroopt en was bij elke stap van de renovatie van de oude landarbeidershuisjes betrokken geweest. Fiona vulde haar perfect aan – makkelijk in de omgang en relaxed, waar zij gespannen en op details gefixeerd was. Maar het was lastig om de zaak los te laten en erop te vertrouwen dat alles goed zou komen. Ze had al zo lang geen fatsoenlijke vakantie gehad, dat ze niet meer wist hoe ze van altijd ‘aan’ naar ‘uit’ moest.

‘Laatst zei je dat je nieuwe kansen zou omarmen en de spanning op zou zoeken.’ Fiona keek haar vermanend aan.

Charlotte zuchtte gelaten. ‘Dat meende ik niet. Ik had twee glazen wijn op.’

Fiona kneep haar ogen samen. ‘Ik weet dat jij vindt dat ik een obsessie heb met motiverende quotes, maar clichés zijn niet voor niets clichés.’

Charlotte kreunde. ‘Jij je zin.’ Ze leunde achterover en sloeg haar armen over elkaar. ‘Ik rij naar Edinburgh, ik ga genieten en ik ga me niet met elk dingetje dat hier speelt bemoeien. Zo goed?’

‘Ja. Ik wil dat je thuiskomt en iets interessants te vertellen hebt.’

Charlotte trok peinzend een gezicht. ‘Mag ik niet gewoon wat typische Edinburghse zuurstokken meenemen?’

‘O, die wil ik evengoed. Wil je nu alsjeblieft ophoepelen, zodat ik aan het werk kan? Over een halfuurtje checken er in Nether Glenton extra vroeg gasten in.’ Fiona nam een flinke slok koffie.

Beth kwam opnieuw de deur door, deze keer met haar armen vol dozen. Ze liet ze naast de kassa op de vloer ploffen en draaide zich glimlachend om, zodat ze een ouder echtpaar kon helpen. Charlotte zag dat het gasten in een van de vakantiehuisjes waren en zwaaide ze vluchtig gedag. De man zette hoofdschuddend een wilgenmand op de toonbank en grinnikte toen zijn vrouw ervandoor ging om nog iets anders te kopen. Dat gebeurde altijd in de boerderijwinkel: iedereen kwam er één ding halen en liep vervolgens de deur uit met een lading aan lokale producten die in de aanbieding waren.

‘Ik kan misschien beter even blijven, tot ik zeker weet dat ze alles hebben wat –’

Fiona legde haar met een doordringende blik het zwijgen op, en Charlotte klapte haar mond dicht, haar ogen komisch opengesperd zodat ze het punt kon maken dat ze haar mond hield. Ze sloeg haar koffie in één keer achterover, en probeerde daarna het notitieboekje stiekem weer in handen te krijgen.

‘Ik bedenk me in ene iets wat ik nog aan het lijstje moet toe–’

Fiona gromde, griste het uit haar handen en wapperde er met een geamuseerde uitdrukking mee in de lucht. ‘Ik heb alles onder controle, beloofd,’ zei ze standvastig. ‘Ga en geniet.’

‘Ik weet niet of er tijdens het diner ter ere van de Highlands Ondernemersprijs iets te genieten valt.’

‘Misschien kijk je er nog van op.’ Fiona legde het notitieboekje op tafel, net buiten bereik.

Charlotte had haar wenkbrauwen gefronst en was in gedachten het lijstje langsgelopen van alles wat ze voor haar twee overnachtingen had ingepakt. ‘Wie weet.’

Ze waren naar buiten gelopen, waar haar Land Rover geparkeerd stond, klaar om te gaan. Het was een frisse, zonnige lentedag en de narcissen knikkebollen in de bries. Dus moest ze denken aan...

‘Ik moet bloembollen voor de tuinmannen bestellen,’ begon Charlotte.

Fiona had met haar vuist gezwaaid. ‘Hup! Wegwezen. En je komt pas terug als je op avontuur bent geweest.’

Hoofdstuk 2

De deur waar Charlotte tegenaan geleund stond, bewoog een beetje. Om te voorkomen dat ze achteroverviel toen hij openging, stapte ze opzij en kwam onder een straal regenwater terecht die van de luifel droop. Het stroomde in een koud, dun straaltje over haar voorhoofd en druppelde van het puntje van haar neus. Ze veegde haar gezicht af met de rug van haar hand. Tot dusver was dit leuke avontuur niet bepaald een pretje.

‘Zo zien we elkaar weer,’ zei een diepe stem. Ze draaide zich om en haar maag kneep samen toen ze hem herkende. ‘Ach ja.’ Hij hield zijn hoofd schuin, knikte naar het slechte weer. ‘Ik snap helemaal dat je liever hier in de regen staat dan naar mijn speech luistert.’

Tuurlijk. Van alle mensen ter wereld, moest hij het zijn.

‘Het is niets persoonlijks,’ begon ze, maar hij stak zijn hand op om haar tegen te houden.

Glimlachend schudde hij langzaam zijn hoofd en hij ving haar blik met zijn warme chocoladebruine ogen. Ze waren omringd met de langste, zwartste wimpers die Charlotte ooit had gezien. Een tel later scheurde ze haar blik los, maar pas toen ze een piepklein vonkje chemie tussen hen voelde. Ze was volkomen van slag en stopte een vochtige pluk haar achter haar oor, zodat ze iets omhanden had, en sloeg haar ogen neer.

‘Ik neem aan dat je voor de rest van de avond heel wat spannendere plannen hebt?’

Charlotte deed haar mond open en weer dicht. ‘Ik...’ Ze keek naar hem op. ‘Niet echt, nee. Ik moet alleen even bedenken hoe ik bij mijn hotel terugkom.’

‘Dat kon nog weleens lastiger worden dan je denkt. Zodra ze in Edinburgh klaar zijn met wegwerkzaamheden, gaan ze terug naar het beginpunt en beginnen ze opnieuw.’

Mannen in feloranje reflecterende kleding zetten pylonneneer die de weg blokkeerden, en in de verte dreunde een bataljon immense machines.

Charlotte wreef over haar armen.

‘Je hebt het ijskoud.’

‘Valt wel mee,’ loog ze. Het was maart en er stond een bijtende wind. Zo te zien was de weg compleet afgesloten. Hoe moest ze in hemelsnaam aan een taxi komen zonder dat ze drijfnaat werd?

‘Ze zeggen dat het tegenwoordig steeds lastiger wordt om een taxi te krijgen,’ zei hij, haar gedachten lezend. Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak en tikte een kort berichtje in, waarna hij fronsend naar het scherm tuurde en opkeek. ‘Sorry, ik wil niet onbeleefd zijn. Ik heb een probleem met mijn chauffeur.’

Chauffeur? Ze keek hem even van opzij aan en probeerde in te schatten hoe bekakt hij was. Ironisch genoeg was zij in een kast van een huis opgegroeid – Applemore House leek op een miniatuur Disney-kasteel, waardoor buitenstaanders er automatisch van uitgingen dat ze schatrijk waren – maar haar familie had absoluut geen geld gehad en in huis was het voortdurend ijskoud geweest.

Deze man zag eruit alsof hij tijdens zijn jeugd op zijn wenken werd bediend. Er klonk een donderklap en ze stapte in een reflex naar achteren, waarbij ze langs zijn stevige arm streek. Hij tikte nog steeds op zijn telefoon, met een diepe rimpel tussen zijn wenkbrauwen en zijn ogen peinzend samengeknepen. Charlotte keek naar de regenachtige straat en vroeg zich af hoe ze in godsnaam haar hotel kon bereiken zonder onderkoeld te raken. Er zat niets anders op: ze zou naar het andere eind van Princes Street moeten lopen.

‘Het spijt me dat ik je speech verstoorde.’ Ze veegde opnieuw een druppel van het puntje van haar neus en maakte zich op voor de lange, ellendige wandeling. Gelukkig kon ze in het hotel onder de warme douche duiken en roomservice bestellen. Haar maag knorde bij het vooruitzicht.

‘Dat geeft niet. Als zakelijke sponsors komen we gewoon opdagen en doen we ons ding. De meeste mensen kunnen niet wachten tot de prijsuitreiking en de speeches achter de rug zijn, zodat ze de gratis drank achterover kunnen slaan en hun lichaamsgewicht aan borrelhapjes kunnen eten.’

Charlotte glimlachte. ‘Dat heb ik in elk geval niet gedaan.’

‘Dat zie ik. Jij ging liever hier in de regen staan. Ik zal het management van ons evenemententeam laten weten dat ze van jou als beoordeling één ster krijgen.’

Ze beet op haar lip en keek hem opnieuw aan. Hij was belachelijk knap – ruim één meter vijftientig, met brede schouders in een donker pak dat duidelijk geen confectie was, en donkerbruin haar dat uit een gezicht werd gehouden dat eruitzag alsof hij aan het eind van het seizoen nog op

skivakantie was geweest, of er in de winter even tussenuit was gegaan naar een tropisch zonnetje.

‘Sorry,’ zei hij toen zijn telefoon ging. ‘George. Wat is er aan de hand?’

Charlotte wreef opnieuw over haar armen in een poging ze warm te krijgen. De volgende keer dat ze het platteland ontvluchtte om op avontuur te gaan, nam ze regenkleding mee.

‘Oké. Nee, maak je geen zorgen. Ik regel wel iets. Ja, dat is goed. Maak je niet druk.’ Hij keek op zijn horloge, dat grof was en overduidelijk een vermogen waard. Toen keek hij naar de overkant van de straat, waar de warme en uitnodigende lichten van een bar schitterden in het avondduister. Ze zag dat hij nadacht voordat hij sprak.

‘Blijkbaar is het de avond van de verkeersrampen. Mijn chauffeur staat langs de weg – een lekke band – en ik weet niet hoe jij erover denkt, maar ik heb geen zin meer om in de regen te verkleumen. Wat zeg je ervan, zin in een drankje?’

De verstandige, behoedzame, neem-geen-risico’s Charlotte stond op het punt te zeggen dat ze bedankte en op een taxi zou wachten, maar toen dacht ze aan Fiona die haar aanspoorde om de spanning op te zoeken en uit haar comfortzone te stappen.

‘Ik beloof dat ik me als een heer zal gedragen. Maar –’ hij knikte met zijn hoofd naar de deur van de club ‘– als je weer naar binnen wilt, er zijn genoeg mensen die met alle liefde als referentie willen dienen. Dan moet je helaas misschien nog wel een paar saaie speeches aanhoren.’

Hij had een ontspannen zelfverzekerdheid over zich – het

soort dat geld, privileges en uiterlijk met zich meebrengt. Hij wist dat ze geen nee ging zeggen. Ze had zomaar het idee dat hij altijd zijn zin kreeg. Charlotte schudde haar hoofd. 'Je hebt gelijk. Als ik moet kiezen tussen een verknipte bijlmoordenaar of nog wat van dat evenement meekrijgen, dan ga ik voor een bijlmoordenaar.'

'Heb jij even mazzel dat ik mijn bijl thuis heb laten liggen.' Hij knoopte het jasje van zijn pak los en haar ogen werden groot toen ze zijn brede schouders en de contouren van zijn stevige, gespierde armen onder zijn overhemd in zich opnam. Hij had geen dure snit nodig om er goed uit te zien. 'Maar trek mijn jas aan. Ik sta erop.'

Hij hing hem om haar schouders en ze werd omhuld door zijn lichaamswarmte en de houtachtige geur van zijn aftershave.

'Dank je.'

'Graag gedaan. We zouden een sprintje kunnen trekken, maar misschien niet met die hakken.' Hij keek naar haar voeten, zijn blik dwaalde zo langzaam over haar lichaam dat ze ervan bloosde. Hij bood haar zijn arm aan. 'Even voor de duidelijkheid, daar hangt een beveiligingscamera...' Hij gebaarde naar de zijkant van de portiek. 'En daar naast die lantaarnpaal hangt er nog één, dus als er wel iets vreselijks met je gebeurt, dan zijn er beelden van.'

'Fijn om te weten,' zei ze droogjes.

'Het is niet mijn gewoonte om mooie meiden bij slaapwekkend saaie toeristische prijsuitreikingen vandaan te lokken, beloofd,' zei hij terwijl ze overstaken toen er een gaatje in het verkeer ontstond.

Charlotte was blij met het donker, want de bos die net

aan het afzakken was, liet haar wangen opnieuw gloeien. Ze vermoedde dat het – met zijn uiterlijk en ontspannen zelfverzekerdheid – júíst zijn gewoonte was.

Hij zette een stapje naar achteren en liet haar elleboog los, zodat ze het gedruis van de drukke bar in kon stappen. ‘Wat stom, ik had mezelf moeten voorstellen. Ik ben Rob.’

De barman, die Robs dure pak in de gaten kreeg, knikte eerbiedig naar hem en glimlachte naar Charlotte. De andere gasten waren stijlvol en modieus gekleed. Zij zag eruit als een vochtige, verzopen rat.

‘Lottie,’ zei Charlotte, na een korte overweging.

‘Lottie,’ herhaalde Rob. ‘Mooie naam. Daar bij het raam is een tafel vrij. Ga maar zitten, dan bestel ik een paar drankjes.’

Charlotte was zich ervan bewust dat ze uit de toon viel. Ze kroop in elkaar tegen het beslagen raam en keek naar de straatjes water die samenkwamen en omlaag stroomden en smalle streepjes fluweelachtige duisternis onthulden, samen met de felle lichten van het voorbijrijdende verkeer. Een serveerster kwam terug met een fles champagne en twee glazen.

‘Laat maar aan mij over,’ mompelde hij tegen het meisje toen ze een zilveren ijsemmer naast hem neerzette.

‘Toen je het over een drankje had...’ begon ze, terwijl hij met zijn duimen voorzichtig de fles ontkurkte.

‘Waarom niet?’ Hij haalde zijn schouders op en schonk haar een glas in. ‘Word je al een beetje warm?’

Ze knikte. Ze had zijn jas nog aan en vond het heerlijk dat ze er helemaal door omhuld werd.

‘Het duurt wel even voordat mijn chauffeur er is. Onder-tussen kun je me mooi alles over jezelf vertellen.’

Ontsnap deze zomer naar de Schotse Hooglanden

Charlotte Fraser, een zelfverklaarde controlfreak, beleeft een onenightstand in de stad en verwacht nooit meer iets van de knappe zakenman te horen. Terug in haar dorpje in de Schotse Hooglanden stort ze zich vol overgave op haar droom: Midsummer House bemachtigen om het om te toveren tot een succesvol vakantiehuis. Om dit voor elkaar te krijgen, moet ze eerst drie maanden op het huis passen terwijl de excentrieke eigenaresse Frances door Europa reist.

Maar dan staat plotseling Frances' neef Rob voor de deur, haar onenightstand. Rob en Charlotte belanden onder hetzelfde dak, met beiden een eigen plan voor het huis. Ze besluiten hun nacht samen geheim te houden, maar met hun toenemende aantrekkingskracht is dat niet zo makkelijk. Wie kijkt als eerste, en wat betekent dat voor Charlottes toekomst?

Rachael Lucas woont samen met haar familie in het noordwesten van Engeland. Haar boeken zijn gevuld met warmte, subtiele humor en prachtige stadjes die lezers een ontsnapping bieden aan het alledaagse. *Midzomer in Applemore* is het derde deel van de Applemore Bay-feelgoodserie.

Lees ook in de serie:

www.zomerenkeuning.nl

NUR 340

9 789020 556094

Z&K